

Kantuz baita illargia,
—nor ete dau eder?—
zeruan goi ikusgarri,
arnas estuan ler.

Larrosa kantuz dago,
—Itaun norentzako—
neure gela itzalpean
usainkor, arrosko.

Kantuz daukat biotza,
—uda-lenez alai—
bion maite-astea
dau jardunaren gai,

ABEREEN OIUAK

Txakurrak zaunk-zaunka:
«Guau, guau, guau!»
Katuak atean:
«Miau, miau, miau!»

Ardiak eskortan-
«Bee, bee, bee!»
Idiak zelaian
«Muu, muu!» orroe.

Txoriak goizean:
«Txio, txio, txio!»
Txiteak bidean:
«Pio, pio, pio!»

Beleak mendian
«Kras, kras!» gedar dagi;
txarriak tokian
«Gurgur, gurgur!» beti.

Igelak uretan:
«Kruak, kruak, kruak!»
Aate zalduntxoak:
«Kuak, kuak, kuak!»

Saguak txilio
«Ri, ri, riiik!,
katuak dautsola
eldu saputzetik.

LORE-ZAIÑA

Laiñoa dabil goi zear
ara ta ona baldan.
Zu, Edurnetxo laztan, zer
dagizu, txiki eder,
or eure baratz ertzean,
lokartua antzean.

Baratzeko loratxuak
nok dautzuz zaintzen?
—Ez dot nik lagunik bear,
neronek ditut gordeten:
jolas-lagun dot laiñoa,
amesle lora-txorta.
Lorak ditut inguruan
eun kolorez biztuta.

Neuk zaintzen ditut arduraz
goizean goiz-goizetik;
neuk jagon oi ditut baita
gaua jausi geroztik.
Poz-giroz ditut bazterrak,
alkarren jabe lorak,
oneik dauz nire biziak
munduan diran maiteenak.